

Media: ΤΑ ΝΕΑ

Page: 1,43

Published at: 24-01-2025

Author:

Surface: 610.19 cm²

Circulation: 10340

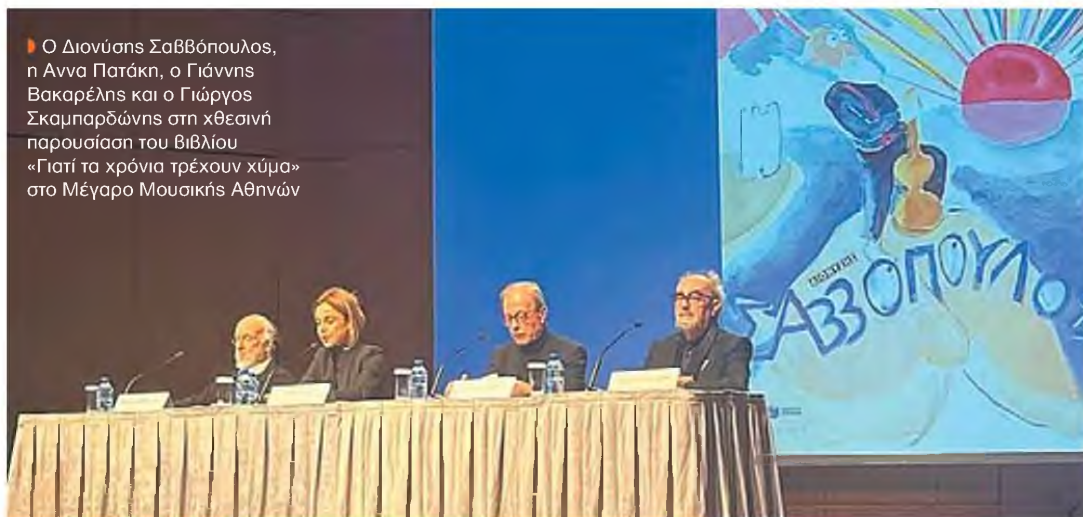
Subjects:

ΔΙΟΝ. ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ

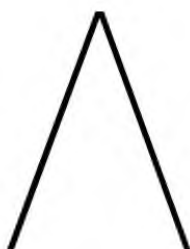
Με τις αφηγήσεις
γινόμαστε πιο αληθινοί

Σ. 43

Ο Διονύσης Σαββόπουλος, η Άννα Πατάκη, ο Γιάννης Βακαρέλης και ο Γιώργος Σκαμπαρδώνης στη χθεσινή παρουσίαση του βιβλίου «Γιατί τα χρόνια τρέχουν χύμα» στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών

«ΑΦΗΓΟΥΜΑΣΤΕ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΓΙΝΟΜΑΣΤΕ ΠΙΟ ΑΛΗΘΙΝΟΙ»

ένε ότι ο καλύτερος Σαββόπουλος είναι αυτός που απευθύνεται σε μια παρέα θυμίζοντας την ανάγκη της συλλογικής ανάτασης. Μέσα από αφηγήσεις επιστρέφοντας στην πατρίδα της παιδικής ηλικίας. Αυτός ο Σαββόπουλος υποδέχθηκε χθες στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών φίλους, παρέες και μοναχικούς ακροατές που θέλησαν να (ξανα)ακούσουν επεισόδια της ζωής του, με αφορμή το αυτοβιογραφικό βιβλίο «Γιατί τα χρόνια τρέχουν χύμα», που παρουσιάστηκε από τις εκδόσεις Πατάκη. Χθες, σύμφωνα με τον ίδιο, όλοι έγιναν λίγο πιο αληθινόι, λίγο πιο όμορφοι. «Ο άνθρωπος που αφηγείται ιστορίες απ' τη ζωή του γίνεται πιο πραγματικός στα μάτια των άλλων. Κι εγώ προτιμώ να τα λέω» ακούστηκε στη δική του αυτοσυστάση. «Οι τραγουδοποιοί είμαστε παιδιά της προφορικότητας. Και κορυφαία εκδήλωση της τέχνης μας είναι το live».

Στο χθεσινό «live» του Μεγάρου – όπου, εκτός άλλων, έδωσαν το «παρών» η Πρόεδρος της Δημοκρατίας Κατερίνα Σακελλαροπούλου, η υπουργός Πολιτισμού Λίνα Μενδώνη και ο κορυφαίος μας συνθέτης Σταύρος Ξαρχάκος – ο καλλιτεχνικός διευθυντής του οργανισμού Γιάννης Βακαρέλης θυμήθηκε την παράλληλη διαδρομή του με τον τραγουδοποιό, με αφετηρία τη γενέθλια Θεσσαλονίκη. «Διαβάζοντας το βιβλίο μεταφέρομαι στην πόλη που μας έμαθε να παρατηρούμε και να ακούμε, να εκφραζό-

μαστε, να σταματάμε κάτι απ' τον χρόνο. Να μοιραζόμαστε στιγμές με τους άλλους» ανέφερε, εκτός άλλων, για να καταλήξει στη διαπίστωση ότι ο Διονύσης Σαββόπουλος «ξέρει καλύτερα απ' τον καθένα να μιλάει για τη ζωή του μέσα από την τέχνη του».

Η εκδότρια Άννα Πατάκη – που κέρδισε τα εύσημα του Νίνιου καθώς δέχτηκε να κυκλοφορήσει το βιβλίο στο αγαπημένο του πολυτονικό – δήλωσε εξαρχής περήφανη για την έκδοση και μετέφερε τα λόγια της Σώτης Τριανταφύλλου, την οποία μια ασθένεια κράτησε σπίτι: «Εφερνες έναν ήχο αποκλειστικά δικό σου απ' τον καινούργιο κόσμο που ερχόταν» απευθύνθηκε νοπτά στον Σαββόπουλο. «Και μας θύμισες ότι είτε ως κωλοέλληνες είτε ως караγκιόζηδες κρατάμε τους χορούς».

«Χωματόδρομος στο άπειρο»

Ο Γιώργος Σκαμπαρδώνης, επίσης εκ Θεσσαλονίκης ορμώμενος, ήταν σαν να διάβαζε το προσχέδιο ενός διηγήματος για τα πολλά πρόσωπα του τραγουδοποιού. «Εσύ λες ότι ο Σαββόπουλος δεν υπάρχει. Έχω μια αμφιβολία. Και ο Νίνιος υπάρχει και ο Διονύσης και ο Σαββόπουλος σε μια ομοούσια τριάδα. Τη στιγμή της έμπνευσης τον πιάνει ο πυρετός και ο ήλιγγος και τότε αισθάνεται πως δεν είναι ο κανονικός του εαυτός, αλλά ένας άλλος. Μετά την πράξη της δημιουργίας επιστρέφει στον χθαμαλό βίο νιώθοντας και πάλι ένας άλλος, με τον φόβο ότι δεν θα ξαναγράψει μουσική. Κι όμως, γράφει. Σιωπηρά κυοφορείται το επόμενο τραγούδι που θα εκραγεί». Και συνέχισε κάνοντας αναφορά στον καλλιτέχνη που έπαιρνε μονίμως θέση σε πείσμα των καιρών ή των μοδών. «Όντας ποιητής, είχε το χάρισμα της προ-ορατικότητας. Συλλάμβανε τα σημάδια των καιρών, μελετούσε τους αιώνους. Διαισθανόταν την απειλή και είχε την εγρήγορση να διορθώνει εαυτόν και να αρνείται τις προηγούμενες αβεβαιότητες. Αναζητούσε διαρκώς το ύψος του σε ένα τοπίο ομιχλώδες. Ανοιξε τον δικό του χωματόδρομο στο άπειρο» και μας επιβίβασε σε μια «αμαξοστοιχία τέρψεως».

Λίγο πριν από το τέλος, και ενώ οι ιστορίες για τον Ζαμπέτα διαδέχονταν τις αναφορές στον Νίκο Γαβριήλ Πεντζίκη, ο εορτάζων Διονύσης Σαββόπουλος – «μιας που είναι οι κάμερες εδώ, να πω ότι γιορτάζω με τον άγιο Διονύσιο τον εν Ολύμπω, όχι με τους άλλους» – έκλεισε το επόμενο ραντεβού με την ακατάτακτη και ροκ φυλή: τον Ιούλιο στη Μαλακάσα. «Περιμένετε να γίνω 80 για να με καλέσετε, ε;».

ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΔΟΥΛΓΕΡΙΑΔΗ